

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 28.02.2013
Čj. **267/2012-OD-SPZ/10**

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. V. G. - stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis KS v Hradci Králové sp.zn. 1 Tm 4/2010, dříve veden pod sp.zn. 1 Tm 1/2005

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného V. G., t.č. se výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7.9.2010 sp.zn. 8 To 82/2010, jímž byla podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuta stížnost obv. V. G. proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20.7.2010 sp.zn. 1 Tm 4/2010, kterým byl ve smyslu ustanovení § 286 odst. 2 tr. řádu zamítnut návrh obviněného na povolení obnovy řízení v trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové jako soudu pro mládež pod původní spisovou značkou 1 Tm 1/2005, nyní pod sp.zn. 1 Tm 4/2010.

Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7.9.2010 sp.zn. 8 To 82/2010 byl porušen zákona v ustanoveních § 147 odst. 1, § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu a v řízení předcházejícím v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 a § 286 odst. 2 tr. řádu v neprospěch obviněného V. G.

Podle § 147 odst. 1 tr. řádu při rozhodování o stížnosti nadřízený orgán přezkoumá:

- a) správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a
- b) řízení předcházející napadenému usnesení.

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu nadřízený orgán zamítne stížnost, není-li důvodná.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu postupují orgány činné v trestním řízení v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 286 odst. 2 tr. řádu může soud zamítnout návrh z důvodů uvedených v § 283 písm. a) až c) i v neveřejném zasedání. Z důvodů uvedených v § 283 písm. d) může návrh zamítnout v neveřejném zasedání pouze v tom případě, že návrh opřený o tytéž skutečnosti a důkazy byl již dříve pravomocně zamítnut a návrh nově podaný je jen jeho opakováním.

Podle § 278 odst. 1 tr. řádu se povolí obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, vyjdou-li najevo nové skutečnosti a důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými již dříve odůvodnit mj. jiné rozhodnutí o vině.

Těmito ustanoveními se však soudy rozhodující o návrhu obviněného na povolení obnovy řízení v jeho trestní věci důsledně neřídily.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20.4.2005 sp.zn. 1 Tm 1/2005 byl obviněný V. G. uznán vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. b), h) trestního zákona a odsouzen podle § 219 odst. 2 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 14 let, k jehož výkonu byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Rozsudkem bylo rozhodováno taktéž o vině mladistvého V. G., který byl uznán vinným proviněním vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. g), h) trestního zákona, ve spojení s § 6 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb. Rozsudek obsahoval i výrok o náhradě škody.

Proti citovanému rozsudku podali oba obvinění odvolání. Vrchní soud v Praze, soud pro mládež, rozsudkem ze dne 22.6.2005 sp.zn. 8 Tmo 5/2005 rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), c), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek z podnětu odvolání obviněného V. G. částečně zrušil, a to ve všech výrocích týkajících se tohoto obviněného, a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu sám rozhodl tak, že jej uznal vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) trestního zákona a odsoudil jej podle § 219 odst. 2 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 14 let, k jehož výkonu jej opět zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Zopakován byl rovněž výrok o náhradě škody. Odvolání mladistvého V. G. bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Obvinění V. G. a mladistvý V. G. podali proti rozsudku Vrchního soudu v Praze jako soudu pro mládež dovolání, které vymezili dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, neboť namítli, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. O jejich dovolání rozhodl Nejvyšší soud České republiky jako soud pro mládež usnesením ze dne 2.11.2005 sp. zn. 8 Tdo 1373/2005, a to tak, že obě dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) trestního řádu odmítl, neboť byla podána z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. řádu.

O ústavní stížnosti obviněného V. G. st. rozhodl Ústavní soud, a to náleženem ze dne 24.1.2007 sp.zn. II. ÚS 29/06, kterým byl rozsudek Vrchního soudu v Praze jako soudu pro mládež ze dne 22.6.2005 sp.zn. 8 Tmo 5/2005 ve výrocích týkajících se obviněného V. G. zrušen. Rozsudek byl zrušen s ohledem na zkrácení práv obhajoby vyplývající z čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy.

Vrchní soud v Praze nevrátil věc nalézacímu soudu a sám ve věci provedl dokazování ve smyslu požadavků Ústavního soudu, na základě kterého rozhodl o odvolání obviněného V.G. st. rozsudkem ze dne 4.4.2007 sp.zn. 8 To 20/2007. Tímto rozsudkem Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z podnětu odvolání obviněného V. G. st. částečně zrušil, a to ve všech výrocích týkajících se tohoto obviněného a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu sám rozhodl tak, že obviněného V. G. st. uznal vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) trestního zákona a odsoudil jej podle § 219 odst. 2 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 14 let, k jehož výkonu jej podle § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Zopakován byl rovněž výrok o náhradě škody.

Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 4. 2007 sp.zn. 8 To 20/2007, podal obviněný V. G. st. dovolání formálně opřené o ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu s tím, že rozhodnutí i za doplněného stavu dokazování spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. Dovolání bylo odmítnuto ve smyslu ustanovení § 265i odst. 1 písm. b) trestního řádu usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 8. 2007 sp.zn. 8 Tdo 884/2007.

Posledně citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a Vrchního soudu v Praze byla obviněným napadena ústavní stížností. Ústavní soud usnesením ze dne 12.8.2008 sp.zn. IV. ÚS 2900/2007 ústavní stížnost obv. V. G. st. odmítl.

Z obsahu spisu dále vyplývá, že obviněným byly ve věci podány čtyři návrhy na povolení obnovy řízení, které byly soudy obou stupňů zamítnuty.

Po přezkoumání spisového materiálu jsem nabyl přesvědčení, že v pořadí třetím návrhu obviněného na povolení obnovy řízení v původní trestní věci došlo k porušení zákona v neprospěch obviněného, a to již rozhodnutím prvostupňového soudu. Krajský soud, který rozhodl v neveřejném zasedání, poukázal na skutečnost, že jde již o třetí návrh obviněného na povolení obnovy řízení, kdy předchozí návrhy byly již pravomocně zamítnuty. V této souvislosti je zmiňováno, že věc byla opakovaně projednávána nejen Krajským soudem v Hradci Králové a Vrchním soudem v Praze, a to jak v průběhu trestního řízení, tak i v rámci řízení o návrzích na povolení obnovy, ale i Nejvyšším soudem ČR v rámci dovolacího řízení a Ústavním soudem ČR v rámci řízení o ústavní stížnosti. V žádné fázi přitom nebylo shledáno pochybení při rozhodování o vině odsouzeného. A pokud v tomto návrhu obviněný mluví o svědkovi a pachateli trestného činu, kterým byl uznán vinným, pak odsouzený mluví obecně, nikoliv konkrétně, a tento svůj návrh nepodložil relevantními důkazy. Takový stav dle krajského soudu nemůže zakládat důvody pro povolení obnovy řízení.

Jsem toho názoru, že ve věci mělo být nařízeno, již s ohledem na navrhované nové důkazy, veřejné zasedání, v jehož rámci by byli slyšeni navrhovaní svědci, aby mohlo být posouzeno, zda jejich výpovědi obsahují nové skutečnosti, které by mohly vést k jinému

rozhodnutí o vině obviněného. Pochybení prvostupňového soudu nenapravit ani soud stížnostní, když na základě stížnosti obviněného, ve které byli svědci konkretizováni, jejich výslechy neprovedl a nevyhodnotil z nich zjištěné skutečnosti samostatně i ve vztahu k již ve věci známým důkazům, zda nemohou vést ke změně výroku o vině obviněného.

Navrhují proto, aby Nejvyšší soud České republiky:

- 1) podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7.9.2010 sp.zn. 8 To 82/2010 byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu a současně usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20.7.2010 sp.zn. 1 Tm 4/2010 v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 a § 286 odst. 2 tr. řádu v neprospěch obviněného V. G. st.,
- 2) podle § 269 odst. 2 tr. řádu usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7.9.2010 sp.zn. 8 To 82/2010 zrušil v celém rozsahu a rovněž tak usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20.7.2010 sp.zn. 1 Tm 4/2010, včetně případných dalších rozhodnutí na ně obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
- 3) a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu.

NS rozhodl pod sp. zn.: [4Tz 13/2013](#)